

ผลของการใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหน่วยการเรียนรู้ เรื่องระบำดอกบัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

Effects of Davies' Model of Practical Skills and STAD Cooperative Learning on Learning Achievement of Lotus Dance Unit of Mathayom Suksa 1 Students

ณัฐวุฒิ ยี่งยงยุทธ^{1*} | Nattawut Yingyongyut
พวงเพ็ญ อินทรประวัติ² | Puangpen Intraprawat
ประณต นาคะเวช³ | Pranod Nakaved

^{1, 2, 3} สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยวงษ์ชวลิตกุล, ประเทศไทย;
Curriculum and Instruction Program, Faculty of Education, Vongchavalitkul University, Thailand.

*Corresponding author email: yingyongyutnattawut@gmail.com

Abstract

The objectives of this research were to 1) compare the achievement before and after learning that was organized using Davies' practical skills and the STAD cooperative learning technique of Mathayomsuksa 1/4 students on the subject of the Lotus Dance, and 2) compare the achievement after learning that was organized using Davies' practical skills and cooperative learning STAD techniques with the specified criteria of 75% of the full score of the learning unit on Lotus Dance of Mathayomsuksa 1/4 students. It is quasi-experimental research that uses a single-group research design to test before and after the experiment. The research results found that using Davies' practical skills model and cooperative learning STAD techniques resulted in a statistically significant mean score at the .01 level. As for the mean score after studying ($\bar{x} = 14.17$), achievement Academic performance after completing the learning unit on the Lotus Dance was higher than the 75 percent threshold set by the school with statistical significance at the .05 level.

Keywords: Davie's Skill-Focused Instruction, Cooperative Learning, Thai Dance

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ของหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบายดอกบัว ก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD และ 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบายดอกบัว ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หลังเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 เป็นการวิจัยกึ่งทดลองที่ใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า การใช้รูปแบบทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ทำให้มีคะแนนเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{x} = 14.17$) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากที่เรียนจบหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบายดอกบัวสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 ที่โรงเรียนกำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะปฏิบัติเดวิส, การเรียนรู้แบบร่วมมือ, นาฏศิลป์ไทย

บทนำ

รายวิชานาฏศิลป์ในกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาศิลปะเป็นรายวิชาที่สามารถพัฒนาผู้เรียน ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ในด้านร่างกายนั้นผู้เรียนได้รับการฝึกให้แสดงออกทางลีลา การเคลื่อนไหว โดยการปรับแต่งกิริยาท่าทางตามธรรมชาติของมนุษย์ให้อ่อนช้อยงดงามและมีลีลาการเคลื่อนไหวที่งดงาม ในด้านสติปัญญาผู้เรียนจะได้รับการฝึกให้มีความคิดสร้างสรรค์ โดยเฉพาะการคิดสร้างสรรค์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวในลักษณะต่าง ๆ การมีจินตนาการทางศิลปะ การคิดวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจักษ์คุณค่าของนาฏศิลป์ การถ่ายทอดและประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ส่วนด้านอารมณ์นั้น ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะชื่นชมความงาม รักสวยรักงาม และมีสุนทรียภาพ มองเห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ว่าเป็นมรดกอันล้ำค่าของชาติในด้านวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และด้านสังคมผู้เรียนจะได้รับการปลูกฝังให้รู้จักสามัคคีในการทำงานร่วมกันเป็นทีมและร่วมมือร่วมใจกันในการคิดสร้างสรรค์และฝึกฝนท่ารำ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.182-183) ดังนั้น การเรียนรู้อาจรายวิชานาฏศิลป์สามารถช่วยให้ผู้เรียน

พัฒนาตนเองให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งในด้านความรู้ ความคิด ทักษะและสังคม ตลอดจนมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย

สำหรับแนวทางการจัดการเรียนการสอนรายวิชานาฏศิลป์ในโรงเรียน ส่วนใหญ่จะใช้วิธีสอนแบบสาธิตให้ผู้เรียนได้สังเกตและปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นแนวทางการสอนที่ให้ผู้เรียนเลียนแบบจากครูเป็นหลัก เพราะครูที่สอนเป็นผู้ที่เป็นนาฏศิลป์คนที่เชี่ยวชาญในการรำ (ไพโรจน์ คະเชนทร์, ม.ป.ป.; มะลิวัลย์ ปัทมะ, 2551) แต่นักวิชาการได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในการสอนนั้นให้สอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล สอนให้ผู้เรียนสนุก มีความคิดสร้างสรรค์ และนำความรู้ที่เรียนไปใช้ประโยชน์ (เสาวรี ภูบาลชื่น, 2565) ในการสอนแต่ละท่า ขณะที่ครูสาธิตต้องอธิบายท่ารำให้ละเอียด แล้วให้ผู้เรียนฝึกทำนั้น ๆ ให้แม่นยำ พร้อมทั้งร้องเพลงไปด้วย (เรณู โกสินานนท์, 2548) นอกจากนั้นเนื่องจากนาฏศิลป์เน้นการฝึกปฏิบัติ ครูจึงต้องใช้วิธีการฝึกฝนท่ารำซ้ำ โดยใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบ เช่น รูปภาพ วิดิทัศน์ จนกระทั่งผู้เรียนเกิดทักษะถึงระดับที่รับได้ (ทิตนา แคมมณี, 2557)

แต่การจัดการเรียนรู้ในรายวิชานาฏศิลป์สำหรับผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาที่คล้ายคลึงกัน เช่น ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย หหมดความอดทนที่ต้องฝึกทำกิจกรรมซ้ำ ๆ และยิ่งถ้ากิจกรรมนั้นมีขั้นตอนการฝึกฝนที่ซับซ้อนก็ยิ่งทำให้เกิดความท้อแท้ และขาดความมั่นใจในตนเองเมื่อไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมได้เหมือนเพื่อน ผู้เรียนบางคนโดยเฉพาะนักเรียนชายหรือนักเรียนที่เรียนอ่อนเกิดความรู้สึกเขินอายไม่กล้าแสดงออก ท้ายที่สุดผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่ชอบการเรียนนาฏศิลป์ (ชนันธร หิรัญเชาว์, 2562; สุพัตรา สุโพธิ์พัฒน์, 2562) ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนแต่ส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง ดังนั้น ผู้สอนต้องเข้าใจในข้อจำกัดและความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน และจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการสอนจากเดิม ซึ่งโดยปกติจะเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนเลียนแบบการรำจากครู ให้มีแนวทางการสอนที่ทันสมัยและเหมาะสมกับการเรียนรู้ของผู้เรียนในยุคศตวรรษที่ 21

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะการปฏิบัติ ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง รู้จักการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies, 1971) กับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD (Slavin, 1982) เป็นรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติที่เหมาะสมกับการฝึกปฏิบัติทักษะนาฏศิลป์ไทย ซึ่งเดวิสได้นำเสนอ เกี่ยวกับการพัฒนาทักษะปฏิบัติไว้ว่า ทักษะส่วนใหญ่ประกอบด้วยทักษะย่อย ๆ จำนวนมาก การฝึกให้ผู้เรียนสามารถทำทักษะย่อย ๆ

เหล่านั้นได้ก่อน แล้วค่อยเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้ดี (ทิตินา แชมมณี, 2557) และการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค STAD เน้นความสำคัญของการเรียนเป็นกลุ่มที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งต่อตนเองและต่อเพื่อน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทำงาน ทำความเข้าใจเนื้อหาที่นั้น ๆ ร่วมกันอย่างแท้จริง เพื่อให้ทุกคนประสบผลสำเร็จร่วมกัน มีการศึกษาพัฒนาการของแต่ละกลุ่ม โดยมีรางวัลเป็นสิ่งกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมมือกันทำงานให้สำเร็จ ทั้งนี้ ครูควรแจ้งสถานการณ์ที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ทักษะมนุษยสัมพันธ์ เพื่อสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ จุดนี้จึงเป็นหลักการหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ STAD แตกต่างจากการเรียนแบบเป็นกลุ่มแบบเดิมที่เคยเรียน (ทิตินา แชมมณี, 2557) ซึ่งส่งผลดีต่อการฝึกทักษะการปฏิบัติทำร่าระบำดอกบัว เพราะกระบวนการทำร่าระบำดอกบัวเป็นท่าร่าที่ใช้ผู้แสดงจำนวน 4 คน ขึ้นไป ทุกคนจึงต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันและมีความสำคัญเท่าเทียมกัน

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนนาฏศิลป์ไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จึงสนใจศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหาและพัฒนาการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทยของผู้เรียนทั้งด้านความรู้และทักษะการปฏิบัติ โดยนำแนวทางการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD มาใช้ในหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบำดอกบัว เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 ของหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบำดอกบัว ก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของหน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบำดอกบัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หลังเรียน ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ระเบิดอกบัว หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทย หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ระเบิดอกบัว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองที่ใช้แบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง มีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนหนองโตง “สุรวิทยาคม” อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2565 จำนวน 144 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนหนองโตง “สุรวิทยาคม” กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2565 จำนวน 35 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ไทย โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD เรื่อง ระเบิดอกบัว จำนวน 3 แผน แผนการเรียนรู้นี้ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.97$, S.D. = 0.05) และ 2) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย (1) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระเบิดอกบัว เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งแบบทดสอบนี้มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.2–0.8 มีอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.44–0.89 และมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.72 และ (2) แบบสังเกตทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระเบิดอกบัว มีค่าความเชื่อมั่นของเกณฑ์การให้คะแนนเท่ากับ 0.87

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 จำนวน 35 คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนที่ใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD โดยวิเคราะห์

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบค่าที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test แบบ Dependent) ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนที่ใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิส และการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD กับเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75 วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้สถิติทดสอบค่าที่สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test แบบ Dependent)

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระเบิดอกบัว ก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ผลการศึกษาพบว่า คะแนนก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.17 คะแนน และคะแนนการทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.57 ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระเบิดอกบัว ก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{x}	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	35	30	14.17	2.41	24.8943*	0.0000
หลังเรียน	35	30	23.57	2.39		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หน่วยการเรียนรู้ เรื่องระเบิดอกบัว หลังเรียนกับเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดร้อยละ 75 ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระเบิดอกบัว ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หลังเรียนด้วยการใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ไทย เรื่อง ระบายดอกไม้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หลังเรียนด้วยการใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 75

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	ร้อยละ	\bar{x}	S.D.	t	p
หลังเรียน	35	30	75	23.57	2.39	17.45*	0.0120

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยที่ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง ระบายดอกไม้ ก่อนและหลังเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเนื่องจากผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพและผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญอย่างเป็นระบบ ซึ่งแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบครบถ้วน โดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจน มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดวิสและการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย ๆ เหล่านั้นได้ก่อน จากนั้นจึงเชื่อมโยงต่อกันเป็นทักษะใหญ่ และในระหว่างการฝึกได้ใช้กระบวนการความร่วมมือเทคนิค STAD ที่สมาชิกของกลุ่มต่างช่วยกันจูงใจให้ทุกคนเกิดความรู้สึกดีหรือรันทกแล้วแสดงออก และช่วยเหลือกันในการทำความเข้าใจเนื้อหาและทักษะการรำในแต่ละท่า รวมทั้งการใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่ต่อเนื่องอย่างเหมาะสมตลอดทั้งคาบเรียน

ผลการวิจัยข้างต้นสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุพัตรา สุโพธิ์พัฒน์ (2562) ที่ศึกษาเปรียบเทียบการศึกษาทักษะนาฏศิลป์ไทยและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ระบายดอกไม้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้การจัดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของเดวิสรวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มที่เรียนด้วยทักษะปฏิบัติของเดวิสรวมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ STAD แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปณิตดา แสนสิงห์ (2562) ที่ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิสประกอบสื่อ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ

นักเรียนหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มนชนก รัตน์จำนงค์ (2561) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของ เดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนควรให้ความรู้และแนะนำวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของ เดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ให้นักเรียนเข้าใจ และสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนได้อย่างถูกต้อง

1.2 ก่อนทำการสอนครูผู้สอนควรทำกิจกรรมละลายพฤติกรรมนักเรียน เพื่อสร้างความคุ้นเคยให้นักเรียนกล้าแสดงออก พร้อมทั้งจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.3 ในการจัดการเรียนรู้ครูต้องเน้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการฝึกปฏิบัติร่วมกัน รู้จักบทบาทหน้าที่ของตน รู้จักความรับผิดชอบต่อกลุ่ม เพื่อมิให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 นำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของเดวีส์ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ไปทดลองใช้ในหน่วยการเรียนอื่น และ/หรือวิชาอื่นที่เน้นการฝึกปฏิบัติ

2.2 ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิคอื่น เช่น การเรียนรู้แบบกลุ่มหรือการเรียนรู้แบบร่วมมือในรูปแบบอื่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). คู่มือการจัดการสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- ชนันธร หิรัญเชาว์. (2562). การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ ตามแนวคิดของเดวีส์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ชาญัญญา ผลจันทร์. (2558). การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ความรับผิดชอบ และทักษะการเขียนภาพระบายสี โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนภาพระบายสีโปสเตอร์ตามหลักการของเดวีส์ร่วมกับเทคนิค STAD บนพื้นฐานหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ทิตนา แคมมณี. (2557). ศาสตร์การสอน (พิมพ์ครั้งที่ 18). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปนัดดา แสนสิงห์. (2562). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ ประกอบสื่อมัลติมีเดีย เรื่อง รำวงมาตรฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
- ไพโรจน์ คะเชนทร์. (ม.ป.ป.). การสอนนาฏศิลป์. [ม.ป.ท.].
- มนชนก รัตนจางค์. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ด้วยรูปแบบการสอนแบบทางตรงผสมผสานทักษะปฏิบัติของเดวีส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- มะลิวัลย์ บัฒมะ. (2551). การพัฒนาเจตคติและความสามารถทางนาฏศิลป์ไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคแม่แบบผสมผสาน การวิจัยเชิงทดลองแบบอนุกรมเวลา. วารสารครุศาสตร์, 4(1), 525.
- เรณู โกศินานนท์. (2548). นาฏศิลป์. ไทยวัฒนาพานิช.
- ลักขณา บุตรพรหม. (2557). การใช้ชุดการเรียนรู้โดยการผสมผสานทักษะปฏิบัติเดวีส์ และการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาทำนาฏศิลป์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุภัทรา รักชาติ. (2557). ผลการสอนทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวีส์ เสริมด้วยแบบฝึกทักษะที่เน้นเทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และทักษะปฏิบัติดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

